

PANIKA UTÁPA MYSEL'

S použitím mojej novej „schopnosti“ som pozrážal ostatné bloky listov zo zvyšku stromov. Nielenže som získal dve ďalšie jablká, ale urobil som aj zásadný objav o opasku a batohu.

Stalo sa to hneď po prvom jablku, keď som udieral do listov. Namiesto jablka z listov vypadol mladý stromček. „Zasa protestuješ?“ spýtal som sa svojej ruky a hodil ministromček do vrecúška na opasku. O pár sekúnd neskôr som získal ďalší, bez rozmýšľania som ho hodil do toho istého vrecúška. Vtedy som si uvedomil, že sa nielen scvrkli, ale aj splasli a zložili jeden na druhý ako balíček kariet. „No toto“, povedal som s úsmevom, „toto by mohlo byť užitočné.“

Nakoniec sa ukázalo, že som to ešte podcenil. V čase, kým som zrážal listy zo všetkých troch stromov, podarilo sa mi naukladať dvanásť naskladaných stromčekov do jedného vrecúška. A k tomu dodám že nič nevážili!

Ako som si tak prezeral dodatočné vrecúška v batohu, pomyslel som si: *Ja by som dokázal odnieť za celý sklad vecí! Čo znamená...*

„Čo znamená,“ povedal som, mračiac sa na opasok, moja nálada vyfučala ako tie nabalíčkové stromčeky, „Pokiaľ nenájdem niečo, čo sa mi oplatí nosiť so sebou, je mi to natoľko užitočné ako vetrom poháňaný ventilátor.“

Musí tu byť viac jabloní, pomyslel som si, hľadiac na útes. Cez moje vystrašené oči mi najprv pripadal ako nepreniknuteľná bariéra. Teraz,

keď som bol kludnejší, sebavedomý a najedený, videl som, že je to skôr strmý svah než holá stena.

Ktovie, čo tam ešte je, pomyslel som si, štvorajúc sa po hranatých hlinených kockách. Keby som aspoň trochu rozmýšľal, tak by som sa neuväznil na tejto strane ostrova.

Vlastne, možno to ani nebol ostrov. Možno táto pláž bola len okrajom celého kontinentu! Necháp ma zle, názor, že to je len sen, som neopustil. Ale napriek tomu, jedna moja časť si nemohla pomôcť a chcela vyjsť na vrchol toho kopca, zbadať stanicu horskej stráže, mestečko, alebo obrovské veľkomesto alebo...

Nič tam nebolo.

Stál som na rovnom, želenom vrcholčeku a s pocitom zdruvujúceho sklamaní na zvyšok neobývaného ostrova.

Krajina sa tiahla ako pazúr, dva zalesnené pazúry takmer uzatvárajúce okrúhlu, plytkú lagúnu. Nevedel som posúdiť, ako veľký ten ostrov bol. V tom čase som stále nebol veľmi dobrý v meraní vzdialeností v blokoch. Ale nemohol byť príliš veľký, lebo som definitívne videl jeho koniec pod neskorým popoludňajším slnkom. A s tým zapadajúcim oranžovým štvorcom odchádzalo aj moje nadšenie.

Presne ako v tej vode, som si myslel, že som sám.

A presne ako v tej vode, som sa mýlil.

„Mú.“ Z toho zvuku som podskočil.

„Čo...?“ Povedal som, nervózne sa obzerajúc všade okolo. „Kto... Kto je tu?“

„Mú“ ozvalo sa znova, ťahajúc moje oči k úpätiu kopca. Bolo to čierne-biele zviera, s telom tak obdĺžnikovým, aké bolo jeho okolie.

Vydal som sa dole západným svahom, ktorý bol ľahší a menej strmý ako tá zradná východná strana, a kráčal som priamo k tomu nebojácnemu stvoreniu. Keď som si ho prezeral z väčšej blízkosti, videl

som, že nebolo celé čierno-biele. *Sivé rohy, ružová vnútorná strana uší a ružový malý vačok pod bruchom...*

„Ty musíš byť krava,“ povedal som a „mú“, ktorého sa mi dostalo, bol ten najlepší zvuk, aký som za celý ten deň počul. „Ani nevieš, aký som šťastný, že ťa vidím,“ povzdychol som. „Myslím to tak, jasné, viem, že to je len sen, ale je to taký dobrý pocit nebyť –,“ to slovo sa mi zaseklo v krku, štípalo ma v nose a v očiach – „sám“.

„Bee,“ odpovedala krava.

„Počkaj, čo?“ opýtal som sa a prikročil som o krok bližšie. „Ty si, akože, bilingválna alebo...“

„Bee,“ odpovedalo zviera, ale nie to zviera predo mnou. Pozrel som sa hore, poza kravu smerom k naozajstnému tvorcovi toho zvuku. Bolo to obdĺžnikové – samozrejme – ale trocha kratšie a úplne čierne.

Takmer som ho prehladol v tmenom, večernom svetle. Ako som sa približoval k tmavým lesom, ďalšie zviera, biele ako oblaky nad mnou, vykuklo spoza svojej čiernej dvojičky. Napriek ich priamym, plochým obrysom, som videl jemné detaily ich vlnených kabátikov.

„Ty si ovca,“ povedal som s úsmevom a načiahol som sa, že jednu pohladkám. Nerozmýšľal som. Nemal som v úmysle ju udrieť.

Zviera zajačalo, bliklo na ružovo-červeno a rozutekalo sa naprieč lesom. „Ach, prepáč!“ kričal som naň. „Prepáč, ovečka malá!“ Cítil som sa tak zle, že som sa otočil k jej kamarátovi, ktorého to vôbec nezaujímalo a bľabotal som: „Nechcel som to urobiť, vážne. Stále neviem, ako používať toto telo, chápeš?“

„Kot-kot-kot kotkodák,“ zaznela odpoveď po mojej ľavici. Dva malé vtáky, každý asi blok vysoký, ťobali nablízku do zeme. Mali krátke tenké nohy, buclaté telá pokryté bielymi perami a malé hlavy zakončené plochými oranžovými zobákmi.

„Nie som si istý, či ste sliepky,“ povedal som im. „Máte aj kačacie znaky.“ Na sekundu pozreli na mňa a zakotkodákali. „Ale zniete ako

sliepky,“ pokračoval som „a volať vás sliepky dáva väčší zmysel ako... sliepko-kačky.“

Z toho slova som sa trocha pousmial, čo rýchlo prešlo do úplného rehotu. Smiať sa bol vážne dobrý pocit, uvoľnilo to ten šialený tlak po celom dni.

Vtedy som začul nový zvuk.

„Guuuuu.“

Bolo to hrdelné, hlienovité zakloktanie, z ktorého mi po chrbte prebehli zimomriavky. Obzeral som sa dookola a snažil som sa zistiť zdroj tohoto zvuku. Zdalo sa, že zvuky na tomto ostrove prichádzajú z každého stromu. Stál som tam, načúval a želal som si, aby tie sliepky konečne sklapli.

Potom som to zacítil. Pleseň a hnilobu. Ako mŕtva myš v starej ponožke. Nezbadal som tú postavu, až kým nebola asi tucet krokov odo mňa. Najprv som si myslel, že to je ďalší človek, oblečený presne ako ja a automaticky som spravil krok vpred.

Potom som rovnako inštinktívne zastavil a ustúpil. Malo to špinavé a dotrhané oblečenie. Kožu to malo škvrnito zelenú. A oči, ak sa to dá nazývať očami, neboli ničím iným ako čiernymi bodmi bez života v plochej, nehybnej tvári. Spomienky mi zaplavili myseľ, obrazy stvorení, ktoré som poznal len z príbehov, ale nikdy nevidel naživo. A zrazu tu bolo, približovalo sa ku mne s natiahnutými rukami.

Toto bol zombie!

Pokúsil som sa o ústup, pričom som narazil do stromu. Zombie sa priblížil. Uhol som sa. Zhnité päste ma udreli do hrude a odhodili ma dozadu. Do tela mi vystrelila bolesť. Zalapal som po dychu. Vyrútil sa na mňa. Začal som utekať.

Otupený strachom som šprintoval ku kopcu. Nerozmýšľal som, neplánoval som. Každý môj krok bol riadený hrôzou. V temnote za mnou niečo zahrkotalo a potom niečo zasvišťalo vzduchom.